

Juhászok művésztanfolyama a Hortobágyon

Az a tervszerű és céltudatos munka, amely a népművelés terén immár közel két évtized óta folyik, lényegesen hozzájárult a nemzeti öntudat kifejlesztéséhez. Ennek függvénye az a szeretet és megbecsülés, amely a népművészeti értékek iránt fokozott mértékben jelentkezik. Kovrig Béla nagy szociálpolitikai jelentőséget tulajdonít és „nemzetiesítés“ munkáját látja a népi hagyományok s így a népművészetek ápolásában és terjesztésében.

Nemzeti öntudatnevelés, szociálpolitikai célt és népi jólétet emelő tevékenység volt az a háromhetes (október 24—nov. 12) szarvfeldolgozó tanfolyam is, amelyet az Országos Háziipari Felügyelőség anyagi és erkölcsi támogatásával Somogyország leghíresebb „művészkedő magyarja“, Kapoli Antal vezetett. A 72 éves, de lelkileg és testileg üde Kapoli, a kora reggeli óráktól késő estig ott ült a nagy csárda ivójában, hogy a helyben, vagy külön otthonukban tanulni akaró juhászoknak és csikósoknak megmutassa, hogyan kell a szarvból alkalmas sótarót, kürtöt és miegyebet készíteni. A jóakarásban és buzgalomban nem is volt hiány, csak az volt a baj, hogy a szét-szórt, a csárdától messzire tanyázó tanítványoknak nem volt elég idejük a tanulásra. Azonban így is akadtak többen, nevezetesen: Erdei Gyula, Kozma Lajos, Horváth Bálint (ez 35 kilométerről járt a mesterhez), akik „nekivágtak“ a munkának és akikből „kinézte“ a mester, hogy „biztos fogásuk van“ és „célszerűen tudnak faragni“. Hozzátehetjük azt is: megvan a remény, hogy lesznek többen is, akik kitartó szorgalommal idővel sok szép „juhászkészséget“ tudnak készíteni, s ezekből majd a Hortobágyra ellátogató hazai és külföldi vendégek

szívesen vesznek kedves emléktárgyat, a juhászember pedig néhány pengőhöz jut. Arról, hogy a Somogyból, csendes otthonából hortobágyi „kollégák“ megismerésére és tanítására érkezett, ősi juhászcsaládból való mester a nagy pusztán miképpen érezte magát, tanuskodik az a levél, amelyet Tamás József, somogyvármegyei népművelési titkárnak küldött, s amelyből idézzük a következőket:

„Levelem kelt hortobágyi csárdában. Tisztolt nacságos uram, az inasidőm 12-ikén, vagyis jövő szombatn jár le mos nacságos uramnak köl engöm fel-szabadítani és a hazai útra utasítani és megmutatni a hazám útját. A főnök igen nyájas embör, szereti a pásztorokat azon kívül engöm is becsült nincsen semmi panasz csak az a baj, hogy a pásztorok nagyon széjel vannak és kevés idejük van hozám jöni azért van egy pár aki maj végre beleéli magát, mer ezen művészet nem játék nem adják könnyen. Istenek ajánlom Kapoli Antal.“

Eddig a levél. Hozzátehetjük, hogy Németh Nándor, a debreceni Angol Királynő-szálloda tulajdonosa, a hortobágyi Nagycsárda bérlője valóban nagy rajongója a népi értékeknek és megbecsülője a pásztorembernek. A hortobágyi csárda jófízléssel és magyaros jelleggel elkészített bútorzata is igazolja, hogy Németh Nándor örökdió a „szent hely“ magyar volta fölött. Ő örökdió afelett is, hogy a juhászok a népművészeti tanfolyamon tanult munkánál ne az idegen, hanem az ősi, a vérbeli magyar és hortobágyi díszítőelemekkel „cifrázzák“ tárgyaikat.

Bizton hisszük, hogy ez a tanfolyam híven és hathatósan szolgálja azt a célt, amelyet rendezésével az Iparügyi Minisztérium meg akart közelíteni.

T. J.